

A VAK HITEN TÚL

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. február 25.

A mai napon a hittel kapcsolatban fogok szólni hozzátok az Igéből és olyan igehelyeket fogok megosztani veletek, amelyek mindannyiunknak az épülésére lesz. A mai tanítás a hitről fog szólni, a címe *A vak hiten túl*. Nem tudom, hogy ez egy szerencsés cím-e, vagy sem, de hiszem, hogy az üzenet, amit ma át szeretnék adni, az sokkal szerencsésebb lesz. A hit dolgát fogjuk megközelíteni olyan oldalról, amilyen oldalról talán még nem néztük meg. Mielőtt még rátérnék erre, először meg kellene határozni a hit definícióját. Nagyon könnyű dolgunk van, mert ezt már megtették előttünk a Zsidókhoz írt levél 11. rész 1-es igeversében, ez már le van írva, nézzük az Igét:

Zsidó 11,1.

1. A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, a nem látott dolgokról való meggyőződés, és azoknak bizonyítéka.

Ebből két dolgot meg tudunk állapítani, hogy a hit egy valóság, a hit egy meggyőződés olyan dolgról, amit még nem látunk, ami már megvan, de még nincs a valóságunkban. Tehát ez egy nagyon-nagyon érdekes dolog és amikor keresztényekről beszélnek, akkor azt gondolják a pogány emberek, hogy mi csak úgy hiszünk valamiben, amit valaki kitalált és mikor ezzel találkozunk, megmondom őszintén, hogy én először nem is tudtam nagyon mit mondani. Tudtam, hogy az én hitem valóságos és ez nem egy vak hit, mert bizonyítékokon alapul. A mi fordításunkban is így van. Igenis, a hitünk nem egy vak hit, hanem a hitünknek van bizonyítéka és fogunk majd erről nézni igehelyeket.

Nagyon sokan gondolják, hogy hát mindenki hisz valamiben. Igen, mindenki hisz valamiben, de egy óriási különbség van, hogy hiszünk valamiben, vagy hiszünk valakiben. Mi keresztények nem valamiben hiszünk, hanem valakiben és ez egy óriási különbség. Egy személyben hiszünk. Egy élő személyben. Egy olyan személyben hiszünk, akiben minden okunk megvan, hogy higgyünk és ezeket az okokat szeretném egy kicsit felvázolni. Hiszem, hogy meg fog erősíteni benneteket az Úr Jézus Krisztusban mindaz, amit ma át fogok nektek adni, de először nézzük meg az Igét és szóljon hozzánk az Ige.

2Timóteus 1,12.

12. Amiért szenvedem is ezeket: de nem szégyenlem, mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok abban, hogy amit rám bízott, meg tudja őrizni ama napra.

Azért szenvedtem is ezeket: de nem szégyenlem, mert tudom, kinek hittem, ez Pál apostol. Nem azt mondja, hogy tudom, miben hittem, hanem azt, hogy tudom, kinek hittem és bizonyos vagyok benne, hogy amit rám bízott, meg tudja őrizni ama napra. Azt tudni kell a 2Timóteus levélről, hogy Pál apostol ezt a kivégzése előtt írta Timóteusnak és neki küldött különféle utasításokat, hogy a szolgálatát hogyan lássa el, hogy a Pál apostol után következő szolgálók hogyan építkezzenek tovább. Ebbe most nem mennék bele jobban. A lényeg az, ami le van írva, hogy tudom, hogy kinek hittem. Tehát mi nem valamiben hiszünk, hanem valakinek hiszünk. Egy olyan személynek, aki él, aki élt, és örökké élni fog. Ő Jézus Krisztus. Ő az a személy, aki a mi hitünk alapja.

Ez a könyv, ami előttem van, a Biblia. A Biblia a könyvek gyűjteménye, 66 könyvből áll. 39 ószövetségi könyvből, és 27 újszövetségi könyvből. Ez a könyv miről szól? A borító első lapjától személyekről szól. Először is Isten személyéről és emberekről szól. Tehát mikor valaki azt mondja, hogy a Biblia csak egy mítosz, akkor finoman kifejezve akár azt is mondhatnám, hogy irodalmilag is alulművelt, mert óriási különbség van a mítosz és a Biblia között. Voltak ilyen törekvések, az ördög kikezdte a Bibliát már az I. században. Marciónról talán hallottatok, egy teológus volt, aki úgy döntött, hogy ő mítosztalanítja a Bibliát, összeállította a saját evangéliumát, amiből kihagyta a zsidó történeteket és egy antiszemita volt, aki megcsinálta a saját bibliáját, a saját kánonját. Neki sem sikerült. Aztán később jöttek Hitler teológusai, például Grundmann volt ilyen. Nem tudom, hallottatok-e róla, vagy nem? Nagy veszteség nincs, ha nem hallottatok róla, ő is mítosztalanítani

akarta a Bibliát. Neki sem jött össze. Ugyanis a Biblia miről szól? Két személyről. Magáról Istenről és az emberről, Isten és az ember kapcsolatáról. Arról szól, hogy Isten hogyan teremtette meg ezt a világot, hogyan teremtette meg az embert, milyen kapcsolata lett az emberrel. A saját partnerének teremtette, megbízta, hogy sokasodjatok, uralkodjatok, töltsétek be a földet, Isten behelyezte az embert az Édenbe. Aztán egy szövetséget kötött vele és Isten az embert a partnerének tekintette. Tehát Isten és az ember partnerségéről szól ez a dolog.

Aztán Ádám elbukott, elvesztette az Istennel való élő kapcsolatát. Az egész üdvtörténet arról szól, hogy a teremtéstől, az ember teremtésétől, az ember bukásától az ember üdvösségéig hogyan munkálja Isten az ember üdvösségét, az ember és Isten kapcsolatát. A Biblia egy idővonalon keresztül fut, ez egy lineáris idővonal, ami azt jelenti, hogy van kezdete és van vége és mit mondott erről Jézus? Azt mondta, hogy: Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég.

Vannak olyan vallások, amelyek – nem bántani szeretném és nem kritizálni –, semmire, a legfontosabb dolgokra sem adnak választ. Mítosz. Egy ember kitalálta. A buddhizmus például nem hisz egy természetfeletti Istenben egyáltalán. Van, aki hisz, van olyan vallás, aki egy prófétában hisz. Aztán lehetne sorolni. Általában kitalációk. Nincs egy történelmi kezdete, nincs egy vége, nincsenek valós személyek, vagy ha vannak is valós személyek, az ő állításaik nem helyezhetők el sem az idő síkján, sem a történelem síkján. Nem tudom, hogy értitek-e, mit akarok mondani? A mi hitünk nem egy vak hit, hanem az egy személyben való hit, aki bizonyította, hogy amit mond, az úgy van.

Természetesen a Biblia minden betűjére nem tudunk fizikai bizonyítékokat felállítani és a világ is így dolgozik egyébként, a világ is hit alapján működik. A világban is bíznak emberekben. Megválasztanak mondjuk egy politikust. Amikor van a kampány, akkor sok mindent ígér. Hogy teszik ezt? Hogy választották meg? Az emberek hitből választották, nem? A világ nem így működik? Elhitték neki, amit mondott, még akkor is, ha nem volt semmi korábbi bizonyítékuk arra, hogy higgyenek neki. Sokszor azt mondják ránk, keresztényekre, hogy mi naivak vagyunk. Pál azt mondja: én tudom, kinek hittem és ezt mi is elmondhatjuk, hogy tudjuk, kinek hittünk. Aztán amikor kiderül a kampány után, hogy csak kampány időszak volt, a valóság nem olyan, akkor utána jönnek a nagy csalódások és ez így volt, így van ma is, így volt végig a világtörténelemben. Mi viszont tudjuk, hogy kinek hittünk, tehát Isten meghatározta végig a kezdettől a véget.

A másik az, hogy Isten adott minden hívőnek, minden Benne hívőnek egy jövőképet. Nem öt évre, nem ötven évre, nem egy meghatározott időszakra, hanem örökre. Mi tudjuk, hogy honnan hova megyünk. Ott a lapok között pedig azokról olvasunk, hogy élő, hús-vér emberek hogyan élték meg a kapcsolatukat Istennel. Hogyan volt ez Ábrahám korában, hogyan volt ez Noé korában, hogyan volt a törvény alatt? Utána mi történt, Krisztus után? Még mindig élő, valós, személyekről beszélünk, mert Istent nem tudjuk megfogni, nem látjuk, de azt mondja a Biblia, hogy Isten Szellem. Van egy jó hírem! Az, hogy Isten megjelent testben. Isten eljött közénk azért, hogy megváltson, hogy megszabadítson bennünket. Nagyon sokan hordanak keresztet a nyakukban. A kereszt nem az emberi szenvedés szimbóluma, hanem Jézus áldozati oltára. Az az Ő szenvedésének a helye. Az nem a te szenvedésed helye, mint sokan gondolják. Jézus éppen azért szenvedett a kereszten, hogy nekünk ne kelljen szenvedni.

A buddhizmus alapja – nem akarok erről beszélni, csak hogy milyen fals gondolkodás ez -, az az egész hitük, hogy hogyan tudnak megszabadulni a szenvedéstől. Hogyan tudnak bejutni a nirvánába és ebből az egészből kihagyják Istent. Mindezt a saját erőfeszítéseik alapján akarják elérni. Lehetetlen. Ezt hívhatjuk minden minősítés nélkül – emberekről van szó – még jó emberekről is van szó, de a jó hit az jó eredményeket hoz, a rossz hit pedig rossz eredményekhez vezet. Az ember nem képes megváltani magát. Az ember nem képes saját erőfeszítéséből Istennel közösségbe kerülni. Jézus mondott egy nagyon világos mondatot, ilyet még senki nem mondott: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanem ha én általam”. Nincs más út az Atyához! Tehát ha valaki azt mondja, hogy sok út van Istenhez, akkor hazudik. Nem azért hazudik, mert hazudni akar, hanem azért, mert ez a hite. Ezért szeretném, hogy a mi hitünk megalapozott legyen.

Meg fogjuk nézni Ábrahám hitét. Meg fogjuk nézni a tanítványok hitét. Ennek fényében megvizsgálhatjuk a mi hitünket is, hogy mi nem mesterkéltségre hallgatunk.

Most a Péter 2. levelének az 1,16-os igeverst nézzük meg! Itt Péter a kivégzése előtt van. Egy ember, egy halászember, egy egyszerű ember. Egy egyszerű vállalkozó, lehetne akármelyikünk is, akit Isten elhívott. Tudatlan, tanulatlan emberek, nem képzett emberek voltak, amikor Jézus elhívta őket, de óriási tévedés. Ők a legjobb iskolába jártak, mert ők Jézussal voltak együtt három évig. Ők három évig a legjobb teológiára jártak. Legjobb bibliaiskolába jártak. A legjobb tanítójuk volt, Jézus, majd később ugyanaz a tanító, a Szent Szellem is rájuk szállt, aki a te tanítód, meg az én tanítóm, meg mindannyiunk tanítója lehet. Tehát valós, hús-vér emberekről van szó. Péter, aki emberi gyengesége miatt még odáig is elment, hogy megtagadta Jézust, Jézus Krisztusnak egy olyan apostola lett, aki az életét adta tényleg Jézusért. Amikor még a Szent Szellem nem szállt rájuk, akkor mondta, hogy én veled együtt kész vagyok meghalni is. Amikor az ő erőfeszítéséből akart megfelelni, a saját erőfeszítéséből akart hívó lenni, akkor elbukott és megtagadta Jézust, de amikor Isten Szelleme rászállt, akkor ez a gyáva Péter – ez elhangzott a múlt heti alkalmakkor is – egy bátor, erős oroszán lett és azt írja a kivégzése előtt a 16-os versben:

2Péter 1,16.

16. Mert nem mesterkéltséget követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus erejét és eljövételét, hanem mint akik szemtanúi voltunk az Ő nagyságának.

Nem egy mítoszról van szó, nem egy legendáról, hanem egy élő, valós személyről, akit be lehet azonosítani, hogy mikor született. Augustus császár ideje alatt született és azt is be lehet azonosítani, hogy Krisztus előtt 27-től Krisztus előtt 4-ig élt. Octavianusnak hívták előtte. Be lehet bizonyítani azt is, hogy amikor Jézust keresztre feszítették, akkor Tiberius volt a császár. Tehát el lehet helyezni a történelem idővonalán, de mi nem egy történelmi személyben hiszünk, hanem egy Megváltóban, Jézus Krisztusban, de Jézus, mint történelmi személy is, nyomon követhető. A történelem idősíkján elhelyezhető, tehát Jézus Krisztus valóságos.

Péter és a többi tanítványa is élő kapcsolatban, pontosabban fizikai kapcsolatban voltak Jézussal, együtt jártak vele. Tehát egy olyan személy, aki tényleg egy valós személy, még Josephus Flavius is megemlíti a zsidók történetében Jézus nevét. Vannak levelek, a római pogányok között leveleztek Jézus miatt. Tehát a világi irodalomban is megtalálható Jézus neve, mert felfordulás volt körülötte és a nevét megjegyezték. Gondolj bele! Jézusnak nem volt hadserege, nem volt politikai befolyása, Jézus egyszerűen csak eljött és tanított a Szent Szellem által és kapcsolatba voltak Vele. Jól van, de mi van velünk? Hát az akkor volt! Igen ám, de amikor Jézus meghalt, utána föltámadt. Itt van az, amit az ördög nagyon szeretne megghiúsítani. Azt, hogy Jézus Krisztus feltámadt és, hogy Jézus Krisztus él. Igen ám, de miután Jézus föltámadt, le van írva hiteles személyektől, ezt mondja Pál apostol az 1Korinthus 15,5–8-ban, és tudjuk, hogy a 15. fejezet a holtak föltámadásáról beszél:

1Korinthus 15,5–8.

5. És hogy megjelent Kéfásnak; azután a tizenkettőnek;

De mi nem egy halott személyben hiszünk. Nem egy mítoszban hiszünk, hanem egy olyan személyben, aki föltámadt. Jó, hát ezt mindenki mondhatja, hogy Jézus föltámadt, de itt nem mindenki mondja, hanem azok a személyek, akik a föltámadása után találkoztak Vele. Nézzük:

6. Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak;

Le van írva egy történet Tamásról, akinek nem jelent meg, amikor a többinek – mert Tamás akkor nem volt ott –, és az a Tamás nem hitte, hogy megjelent Jézus. Aztán volt egy nő, Mária Magdaléna, aki hirdette az Evangéliumot, a múlt héten Attila is említette ezt a részt, hirdette az Evangéliumot. Zsidók legyintettek, hogy női beszéd. Találkoztam az Úrral! Hogy találkozhattál volna vele? Hiszen láttuk, hogy meghalt, eltemették, hogy találkozhattál volna vele? Bolond asszonyi beszéd – gondolták magukban és többször van leírva a Márk evangélium 16. részében, hogy Jézus szent tanítványai nem hitték el az Evangéliumot. Jézus hányszor elmondta nekik, hogy meg fogok halni, föl fogok támadni és nem hittek neki! Azt olvassuk, hogy nem hittek neki. Utána ennek a hitetlen

bagáznak mondja – ezt múlt héten Attila gyönyörűen elmondta –, hogy menjetek és hirdessétek az Evangéliumot. Tehát a lényeg az, hogy megjelent.

Ha megnézzük az Apostolok cselekedetei elejét, ott azt mondja az Írás, hogy negyven napig a feltámadása után együtt volt a tanítványokkal és tanította őket az Isten országára tartozó dolgokról. Tehát mi nem egy legendában hiszünk, hanem egy olyan személyben, aki hús vér emberként megfogható volt, ugyanakkor egy transzcendens, természetfeletti személyről is van szó, mert az Atya, a Fiú és a Szent Szellem ugyanúgy Isten, tehát három személy egy létezőben. Ezt a latin úgy mondja, hogy egy usziában [uszia=lényeg/görög] három szubsztancia [létező lényeg, amely önmagában is fennáll/latin]

Úgysem értitek, én sem értem, de ők ezt mondják. Tehát ezt meghatározták, megfogalmazták az első keresztények és ez a Szentháromságnak az alapja. Egy létezőben három személy. Ők hárman egyek. Jézus Isten és ember. A legelső keresztény zsinatot 313-ban hívta össze a nagy Kostantin. Nem ő hozta a határozatot, még nem volt pápa, püspökök voltak, keresztények voltak és ott meghatározták és letették a keresztény hit alapjait, megállapították Jézus Istenségét. Ez a keresztény hit alapja.

Aki nem hiszi, hogy Jézus Krisztus Isten és Isten Fia, az nem mondható kereszténynek. Vannak olyan csoportok, akik tagadják Jézus istenségét. Nem akarok neveket mondani és nem az én tisztem, hogy ezt megítéljem, én csak a Bibliához szeretnék ragaszkodni.

Aztán később sok minden mást is meghatároztak, 381-ben Theodosius császár alatt vált hivatalos vallássá a kereszténység. A kereszténység egyébként nem vallás, de világi fogalmakat használok, értsétek jól, amit mondok. Akkor egy újabb zsinatot hívtak össze, de ott nem Theodosius császár hozta a határozatot, hanem a hívők. Tehát azok a korai hívők megállapították és letették a keresztény hitünk alapjait a Jézus Krisztus személyéről, a Szent Szellem személyéről és a Szentháromságról szóló alaptanokat. Mind a mai napig minden hívő keresztény számára ezek az alapok. Ezek a keresztény hitünk alapjai.

Aztán a részletekben van sok minden eltérés, de ezek az alapok. Tehát mi nem akárhelyen hiszünk, a mi hitünk nem egy vak hit. Ezek mind dokumentálva vannak, mind le vannak írva. Ezek az emberek mind találkoztak Jézussal, de várjunk, még nincs vége. Amit fölolvastam, a 6. versben látjuk, hogy sok a szemtanú. Ez a baja az ördögnek, hogy sok a szemtanú, hogy Jézus föltámadt. Nem tudja letagadni.

6. Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak;

A feltámadt Jézus megjelent több mint ötszáz atyafinak. Nyilván ez akkorra vonatkozik, amikor ez a levél íródott, tehát nem a mai napra. Aztán nézzük a 7-es verset:

7. Azután megjelent Jakabnak, azután mind az apostoloknak,

Rendben van, megjelent az apostoloknak, ők egyébként is vele voltak, fölismerték, de nézd meg Pált:

8. Legutolszor pedig mindenek között, mint egy köteles ideje után születettnek, nekem is megjelent.

Minden hívő keresztény, aki újjászületik, valóban találkozik a feltámadt Jézussal, a feltámadt Krisztussal. Nekünk élő hitünk van. Most nem bántásképpen mondom, csak értsétek meg, hogy nekünk élő kapcsolatunk van egy személlyel. Mi nem valamiben hiszünk, hanem valakiben. Egy olyan személyben, akivel élő kapcsolatunk van.

Egyszer valaki mondta, nem is tudom melyik evangelistának, hogy Isten nem létezik. Azt mondja, hogy nem értem, reggel még beszéltem vele! Valahogy így vagyunk mi is. Azért beszélek erről, mert Jézus Krisztus, mert Isten valóságos személy és a számunkra is valóság kell, hogy legyen. Ne úgy tekintünk Istenre, hogy valahol messze létezik egy Isten, aztán mit tudni, hogy mit akar velünk, meg mi a terve, hanem nekünk élő kapcsolatunk van vele. A mi hitünk nem egy vak hit, hanem Jézus Krisztus által az Istennel való élő kapcsolat. Ez a keresztény hitünk lényege.

Most nézzük meg, hogy honnan van a hit, általában honnan létezik a hit?

Róma 10,17.

17. Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje (Rhema) által.

Minden hit hallásból származik. Az isteni fajta hit az Isten Igéjének a hallásából származik. Nincs olyan ember ezen a világon, akinek nincs hite. Tehát minden embernek van hite, amiben hisz, amit igaznak ítél meg, amit valóságnak ítél meg, nem mindenről vannak bizonyítékai. Biológiai, matematikai, vagy fizikai bizonyítékai. Mert nem tudunk mindent bebizonyítani. Vannak olyan dolgok, amiket nem lehet képletekkel, matematikai vagy fizikai képletekkel bebizonyítani. Bizonyítsd be nekem azt, hogy mi a szeretet! Hát mérd meg! Vagy amikor megkérdezik, hogy szeretsz engem, és mennyire? Milyen kérdés ez? Kilóban kell, centiméterben, vagy milyen mértékegységben kéred? Nem tudjuk megmondani. Ugye könnyű dolga volt Ádámnak, amikor Évát megteremtette Isten, ha Éva megkérdezte volna tőle, hogy szeretsz-e engem, azt válaszolta volna, hogy hát kit szerethetnék? Tehát nem tudjuk megmérni a szeretetet. Igaz?

Nagyon sok dolog van minden ember életében, amiben hisz, de honnan van ez a hit? Hallásból. Ezért nagyon lényeges, hogy hirdessük az Evangéliumot. Pál apostol azt mondja: hogy hihetnének abban, akiről nem tudnak? Hogy hihetnének akkor, ha nem prédikáljuk? Most nem pontosan idézem, az első Korinthusi levélben van ez leírva, a második részben. Hogyan hinnének prédikáló nélkül? Ezért kell az emberekkel megosztani az Evangéliumot. Ezért kell megosztani a jó hírt.

Mi nem valamiben hiszünk, nem mesterkéltségekben, nem mítoszokban, nem legendákban, hanem egy élő, valós személyben hiszünk, akivel élő, valós kapcsolatunk van nekünk és minden hívőnek. Menjünk tovább. Jézus szavaiból idézek néhány igeverset.

János 6,47.

47. Bizony, bizony mondom néktek: Aki énbennem hisz, örök élete van annak.

Ki ígérte ezt? Ezt maga Jézus ígérte, maga Isten. Azt mondja, aki hisz énbennem, örök élete van annak. Tehát a Biblia egy személyről szól, a Jézus Krisztusban való hitünkről szól.

János 7,38.

38. Aki hisz énbennem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.

Jézus miről beszél? Hogy aki Őbenne hisz, annak Ő ad Szent Szellemet és a Szent Szellem, mint élő víz fog szólni általa. Nyelveken szólni, prédikálni, prófétálni fog, vagy a Szent Szellem bármelyik ajándéka meg fog nyilvánulni rajta keresztül.

János 10,37–38.

37. Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nékem;

Mit mondott Jézus? Ha nincs a hitednek olyan alapja, akkor ne higgy bennem. Tehát a hitünknek kell, hogy legyen egy alapja, hogy amit elhittünk, amit igaznak találunk – ugye a reménylett dolgok valósága –, hogy amit remélünk, az mennyire valóságos. Győződj meg róla, le lehet mérni.

Tehát a hit nem úgy van, hogy reggel fölébredek aztán hívő vagyok, azt megelőzi néhány információ, mert az ember hite hallásból lesz. Utána pedig folytatja Jézus:

38. Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van, és én Őbenne vagyok.

Tehát a hit bizonyítékai ott vannak. Nem vak hit, nem mondta Jézus, hogy teljesen mindegy, hogy mit csinálok, csak higgyetek bennem. Hanem azt mondja, hogy nézd meg a cselekedeteket. Itt szeretném összekapcsolni a kettőt. Sokan mondják, hogy ó, én hiszek, én hívő vagyok! De Jakab apostol mond egy nagyon-nagyon érdekes dolgot és oda is lapozom a Bibliámat.

Az az igazság, hogy ezen meg is botránkoztak. 1517-ben kezdődött a reformáció. Amikor Luther a wittenbergi várkapura kifüggesztette a száz pontját, onnan indult el a reformáció. Luther úgy gondolta, hogy ez a Jakab levél nem való a kánonba, ezt ki kellene venni a kánonból, mert ez ellentétes a hitbeli megigazulással. Tévedett és ha te is úgy gondolod, akkor mi is tévedünk. Ez tökéletesen beleillik, mi csak értsük jól, ez a lényeg.

Jakab 2,17–23.

17. Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, meghalt önmagában.

Állíthatsz magadról valamit, bármit mondhatsz magadról te is, én is, bárki bármit, de igazából, hogy ki vagy, hogy milyen vagy, vagy mit képviselsz, azt a cselekedeted fogja megmutatni neked is meg nekem is, meg mindannyiunknak. A beszédünk legfeljebb megmutathatja azt, hogy milyenek szeretnénk lenni. Nagyon sokan beszélnek arról, hogy milyenek szeretnénk lenni, amilyenek nem, valójában, mert a valóságot azt mindig a cselekedetek mutatják meg. Azt mondja, hogy: Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, meghalt önmagában. Tehát ha én hiszek valamiben és meg vagyok győződve róla, akkor úgy cselekszem.

A hit egy meggyőződés, az egy döntés valami mellett, a reménylett dolgokat valóságosnak tartja. Ugye ez a hit definíciója és ha meg vagyunk győződve róla, akkor annak az irányába is cselekszünk. Ha egyébként nem ezt tesszük, akkor mondhatni azt, hogy képmutatók vagyunk, mint Jézus mondta némely farizeusnak. A farizeusok egy zsidó vallási csoport tagjai voltak. Ma is van többféle keresztény, akkor is voltak a szadduceusok, voltak a zelóták, voltak a farizeusok, az esszénusok és a csuda tudja kik voltak akkor is, akik különféleképpen hittek. A szadduceusok csak Mózes öt könyvét hitték, nem hittek másban. Jézus azért mutatta meg nekik a Mózes öt könyvének az egyikét, hogy igenis van feltámadás. Ábrahám is hitt a feltámadásban és akkor megszegyenültek. Kiderült, hogy abban rossz volt a hitük, mert úgy döntöttek, hogy abban ők nem akarnak hinni, és a hit valójában egy döntés.

18. De mondhatja valaki: Néked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteid nélkül, én is meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet.

Tehát bárki mondhatja, hogy nekem ekkora hitem van, meg akkora hitem van, nagyon sokszor dicsekednek emberek magukkal. Valóban van hited, csak lehet, hogy nem jó forrásból származik. Az isteni fajta hit az isteni forrásból származik és a cselekedetek fogják megmutatni, hogy igazából miben hiszünk.

19. Te hiszed, hogy egy az Isten. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek.

Hiszik Isten létét? Persze, nagyon sok ember hiszi Isten létét, de önmagában véve ez még nem a hit, mert ez a cselekedeteikben egyáltalán nem nyilvánul meg a legtöbb esetben.

20. Akarod-e pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül halott?

Az olyan hit, aminek egyrészt nincs cselekedete, másrészt nincs valódi alapja, az egy vak hit. Most nézzük meg Ábrahám hitén keresztül a cselekedeteit. Ábrahám hitét nagyon sok helyen említi az Újszövetség és az Ószövetség is. Most meg fogjuk nézni Ábrahám hitét. Olvasom, hogy mi az, amin Luther megbotráncozott és a reformátorok is megbotráncoztak ebben az igerészben és rosszul értelmezték.

21. Avagy Ábrahám, ami atyánk, nem cselekedetek által igazult-e meg, amikor felvitte Izsákot, az ő fiát az oltárra?

Húha, hát itt valami nem stimmel! Csak azért nem stimmel, mert mielőtt ez megtörtént, előtte már őt Isten igaznak mondta. Akkor miről szól ez a rész? Ha megakadunk, elakadunk, akkor tovább kellene olvasni. Nem lehet egy levelet úgy értelmezni, hogy kiveszek belőle egy sort és akkor hozzászerek. Azt mondja:

22. Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit.

És akkor itt utal arra a versre, amit mindjárt meg fogunk nézni, ez az 1Mózes, a Genesis 15-ben a 6-os vers.

23. És beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és ez megigazulására szolgált, és Isten barátjának neveztetett.

Itt egy ígéret teljesedett be, amit Isten tett Ábrahámnak. Akkor még a zsidóknak nem is volt igazából történelme, mert Isten elhívott egy embert, ez megtörtént az özönvíz után. Úr-Kaszdimból kihívott egy embert, Ábrahámot. És azt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és ez megigazulására szolgált, és Isten barátjának neveztetett. Igen itt van leírva a hivatkozás a Bibliánkban, 1Mózes 15,6.

Most egy kicsit vizsgáljuk meg Ábrahám hitét. Ábrahám, mielőtt Isten igaznak nevezte, voltak-e megtapasztalásai Istennel, vagy Ábrahám hite is egy vak hit volt? Leszolt Isten valahonnan és Ábrahám csak egyszerűen hitt neki? Mint mondjuk Mohamednek megjelent egy hang és most abban hisznek, mert Mohamednek megjelent egy hang? Nem akarom bántani Mohamedet és azt sem, aki követi, az ő döntésük, de mi alapján történt mindez? Milyen cselekedetek, milyen előzmények alapján? Milyen hit bizonyítékok voltak? Ezt most megnézzük egy kicsit Ábrahám életében. Félre ne értsetek, az üdvösség száz százalékban kegyelemből van. Az Efézus 2-ben olvassuk:

Efézus 2,8.

8. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez;

Ez száz százalékban így van, de vajon mi az, ami hitnek nevezhető? Mire alapozta Ábrahám a hitét? Szeretnék egy kicsit erre rávilágítani, hogy nem egy vak hit, ami Ábrahámnak volt. Nem úgy volt, hogy leszolt hozzá egy mennyei hang és akkor Ábrahám egyszerűen csak hitt neki. Itt a bábéli zűrzavar után, amikor az Úr összezavarta a nyelveket, addig sem nagyon értették egymást, de utána aztán meg főleg nem. Utána olvassuk az 1Mózes 12-ben, hogy Isten elhívta Ábrahámot.

1Mózes 12,1–3.

1. És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, arra a földre, amelyet én mutatok néked.

Tehát valóban Isten szólt hozzá. Akkor még Ábrahámnak nem volt különösebb bizonyítéka, nem ír róla a Biblia, ennyit ír róla. Azt is el kell fogadnunk, hogy Isten nem kötött mindent az orrunkra. Minden nincsen benne az Írásban, de ami benne van, az benne van. Mit ígért Ábrahámnak Isten?

2. És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel.

Két dolog, ami nagyon fontos: megáldalak téged, mármint Ábrahámot. Ha Isten elhívott, ha Istennel vagy kapcsolatban és ha Istennel vagy közösségben, akkor azt jelenti, hogy áldott vagy. Mit jelent az áldás? Azt, hogy minden megvan, semmi nem hiányzik. Összefoglalva, lehet, hogy nem annyira kerek, de úgy minden megvan, semmi nem hiányzik. Ebbe beletartozik az egészség, a bőség, a gazdagság.

Ilyenkor már tudom, hogy néhányan kinyomják a videó gombot, mert mi siker Evangéliumot hirdetünk. Egy dolgot hadd mondjak neked. Ha hiszed, ha nem, olvasd el, Isten Ábrahámot nem a kudarcra hívta el. Ha igazán sikeres akarsz lenni, ha áldott akarsz lenni, ha teljes akarsz lenni, akkor ezt csak Isten tudja neked megadni. Senki más nem tudja megadni. Erre hívott el és akkor ezt nevezd siker Evangéliumnak. De én nem szégyellem az Evangéliumot – mondja Pál apostol. Én sem szégyellem a siker Evangéliumot, mert kudarc evangéliumot én nem szeretnék hirdetni. Kudarcokat éltünk át anélkül is, hogy bárki erre biztatna, az megy nekünk egyedül is. Azt mondja, hogy megáldalak téged – itt nem állt meg Isten – és áldássá teszek téged. Tehát egyrészt Isten engem megáldott, téged megáldott és egyben áldássá akar tenni téged, hogy legyél áldás mások számára.

3. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.

Tehát minden hívő embernek Ábrahám a szellemi atyja, akárhogy is nézzük. Ábrahám volt az az ember, akit Isten kiválasztott, akit elhívott és Ábrahám engedelmes volt, kijött Úr-Kaszdimból. Ábrahám ott élt az Eufratesz folyó mellett, ahonnan elhívta és onnan fölment Háránba északra. Az jó hosszú út. Ment végig az Eufratesz mellett. Miért ott ment? Valószínűleg állatai voltak, ezért a folyó mellett ment föl végig Háránba. Aztán ott már bajba került egy kicsit, meghalt az apja, éhség lett és onnan északról lement délre Egyiptomba Sáraival, mert akkor még Sárainak hívták feleségét. És mindjárt láthatjuk, miután Isten elhívta adott neki egy ígéretet, akkor megérkezett Kánaán földjére.

De láthatjuk, hogy nem azért hívta el Ábrahámot, mert Ábrahám tökéletes volt. Mindjárt mit csinált, amikor elment Egyiptomba? Letagadta a feleségét. Szép nő volt a felesége és félt Ábrahám. Annyira tudunk azonosulni vele, mint ember. Ő nem egy mitikus figura, hanem egy élő ember, akinek ugyanúgy voltak félelmei, ugyanúgy volt öröme, ugyanúgy volt bánata, ugyanúgy voltak kihívásai, mint neked, vagy nekem, csak nyilván mások voltak és letagadta a fáraó előtt. Nem a

feleségem, ez csak a húgom! Részben igaz volt, mert az unokahúga volt, de lényegében hazudott. Akárhogy is nézzük, mellébeszél. Félelemből tette.

Ennek ellenére Isten nem vetette őt meg. Ezzel nem azt akarom mondani, hogyha valaki hazudik, vagy mondjuk letagadja a feleségét, hogy ez egy Isten szerint való dolog, sőt egyáltalán nem az. De amikor a fáraó a feleségévé akarta tenni Sárarit, akkor Isten a fáraót akarta megbüntetni. Szerencsétlen nem tehetett róla, mert azt mondták neki, hogy nem a felesége és itt jelent ki Isten valami nagyon fontosat: hogy az az Ábrahám – Ábrámnak hívták akkor még – próféta.

Itt találkozunk először azzal a szóval, hogy próféta. Tehát valószínű, hogy Isten Szelleme munkálkodott rajta, mert prófétának nevezi őt a Biblia. Itt találkozunk először a betegekért való imádsággal is. Sokan azt mondják, hogy az nem biblikus dolog, hogy mi imádkozunk a betegekért kézrátétellel és azok meggyógyulnak, ilyen nincs. Gondolj bele, hogy van egy ember, akinek a felesége, Sárari meddő, nincs gyereke. Ez volt a legnagyobb problémája, majd később ez ki is derül az Igéből, hogy nincs gyermeke, nincs mag.

Azt mondja, hogy mit érek én az áldással, mit érek én a sok pénzzel, mit érek én a hatalommal, mit ér, hogy áldott vagyok, ha nincs örökösöm és Eliézer a szolga fog örökölni mindent? Nincs örökös. És akkor Isten azt mondta, hogy nem Eliézer lesz az örökös, hanem a ti fiatok. Sáraritól és Ábrahámától.

Aztán utána jött egy olyan dolog, amikor az ember akar segíteni Istennek, ezt ők is megtették, ők is eljátszották. Ó, Isten nincs olyan hatalmas, hogy az ígétét be tudja váltani! Isten késik! Olyan hatvan év körül lehetett Ábrahám, amikor Isten elhívta. Aztán eltelik huszonöt év, az asszony is öregebb és az ember is öregebb. Eddig sem volt gyerek, ezután meg ki tudja, hogyan lesz. Egyszer csak megjelenik egy angyal, egy küldött, nem is egy, hanem hárman jöttek. Ábrahám megvendégeli őket és azt mondta neki az angyal, hogy egy év múlva Sárától fiad lesz. Úgy hívták, hogy Izsák, a nevetés gyermeke. Miért? Mert Sára ezt meghallotta, kihallgatta az angyalok és Ábrahám beszélgetését és nevetett. Ezért nevezték Izsáknak, Yitzchaknak. Előtte azért elbizonytalanodtak. Mielőtt megszületett volna Izsák, előtte lett egy Izmáel is. Úgy gondolta Sára, hogy ő már öreg, gyermeke már biztosan nem lesz. Akkor csináljuk azt, hogy beküldöm a szolgát Ábrahámhoz és akkor majd az én térdemen fog szülni a szolga, Hágár, és az lesz az Isten ígétének gyermeke. Meg is született. Amikor Izsák megszületett, akkor Izmáel olyan tizenkét-tizenhárom éves lehetett és Ábrahám nagyon szerette, de azt mondta Isten, hogy nem ő az én ígételem. Az én ígételem nem az, amit te kimunkálsz, amit te kigondolsz az eszeddel! Ezért mondja az Írás a Galata levélben, hogy az ígétet örökösök az örökösök. A szolga nem örököl! A fiú az örökös! A szolga mindegy, hogy milyen rendes ember, mindegy, hogy mit tett, nem örökös, hanem az örökös a leszármazott. Mi pedig az Ábrahám áldásainak vagyunk az örökösök.

Visszatérve Ábrahámhoz egy kicsit, ha megnézzük Ábrahám hitét, akkor milyen dolgok történtek Ábrahámmal? Gyorsan végigmegyünk ezen a területen. A hitből való megigazulást először az 1Mózes 15,6-ban olvassuk. Kezdjük a 4-től.

1Mózes 15,4–6.

4. És ímé szóla az Úr őhöz, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem aki a te ágyékdoból származik, az lesz a te örökösöd.

Itt Eliézerről beszél, hogy nem ő, hanem a te magod fog örökölni.

5. És kivitte őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; és monda néki: Így leszen a te magod.

Ez egy nagyon érdekes rész, hogy az ember képekben gondolkodik. Ábrahám is, gondolom, volt hitelenség és kételkedés. Biztos, hogy volt benne kételkedés, hiszen a tények nem azt igazolták, amit Isten ígért. Hányszor van így az életünkben, hogy vannak a tények és van Isten ígéréte, ami az igazság és nem látjuk a tényeket és ilyenkor elbizonytalanodunk. Ábrahám ugyanezt tette. Isten azt mondta neki, hogy ha lógotod az orrod és a homokot nézed, akkor azt lásd benne, hogy ott az én ígételem, de ha fölsóhajtasz hozzám este az égre, akkor látod a csillagokat és akkor is az én ígételem jusson eszedbe, mert annyi lesz a te magod. Azt mondja az Írás:

6. És hitt az Úrnak, és tulajdonították az őnéki megigazulásul.

Hitt az Úrnak! De nézzük meg az előzményeket, hogy mik történtek előtte. Először is Ábrahám kijött arról a helyről, ahonnan elhívta Isten. Az ígéret az 1Mózes 12-ben van, 1–3-ig. Mi volt az ígéret? Nagy néppé teszek, megáldalak, nagyvárosok lesznek a nevedet, áldás lesz rajtad keresztül másokon is. Ábrahám kijött Háránból, megtette, amit Isten mondott neki. Utána a 13,14–17-ben azt olvassuk, hogy miután Lóttól, az unokaöcsétől elvált Ábrahám, mert annyira megsaporította, annyira megsokasította, annyira meggazdagította őt Isten, már a fáraótól is gazdagon jött el Egyiptomból. Isten beteljesítette az ígéretét, hogy megáldalak téged. Akkor Lót is csatlakozott hozzá, de annyira gazdagok voltak, hogy nem fértek el már egy földön. Vetekedés támadt a Lót és az Ábrahám pásztorai között, hogy kinek az állatai legeljenek, vagy ne legeljenek. Azt mondta Ábrahám, hogy jó, akkor váljunk el! Menj, amerre akarsz, ha te jobbra mész, én balra megyek, ha balra mész, én jobbra megyek. Nekem mindegy, én úgyis Isten áldottja vagyok, Isten bárhol meg fog áldani. Lót elment Szodoma, Gomora felé, jók voltak a legelők, zöld volt a fű. Minden rendben volt. Elváltak és utána Isten megmutatta a földet Ábrahámnak. Nagylelkű volt, azt mondta, hogy ameddig ellát a szemed, azt mind-mind neked adom és az mind a tiéd lesz. Megmutatta a földet, amit Ábrahám magjának adott és ígéretet tett arra, hogy számlálhatatlanul sok lesz a magja. Ábrahám és Lót elváltak egymástól és ez az esemény lehetővé tette, hogy újra megismételje Isten Ábrahámnak az ígéretét a földre vonatkozólag.

Ahogy Lót elszakadt az áldástól, mindjárt bajba került, mert Szodomából és Gomorából Ábrahámnak kellett kimentenie. Szodomát legyőzte az öt király és elhurcolták Lótot, a családját és mindent. Lásd meg, hogy Ábrahám erős volt. Az áldás a védelmet is jelenti. Ábrahám is jelentett védelmet. Ábrahám leverte öt királyt. Azt mondja az Írás, hogy háromszáztizennyolc megpróbált legénnyel legyőzött négy királyt. Tehát, ha valaki egy áldott emberrel szembe kerül, aki Isten áldottja, akit Isten megáldott, akkor bajba fog kerülni. Ezért nem bántjuk Isten áldottjait és Isten népét és Isten embereit.

Igazából itt Ábrahám egy hatalmas győzelmet aratott, Isten megint megdicsőült. Ez még azelőtt történt, hogy Ábrahám hitt Istennek. Annyi hitbizonyítéka volt Ábrahámnak, ő előtte is hitt. Ha nem hitt volna, akkor háromszáz emberrel ki az, aki elmegy öt király ellen harcolni? Kiben bízott ő? Hitt már előtte is Istennek? Ábrahám adta a hitének a bizonyítékát, hogy ő hisz? Adta, igen! Amikor a Jakab könyvét olvasod, akkor nézd meg, hogy ott mi történik.

Menjünk tovább. Ábrahám találkozik Melkisédekkel. Ki volt Melkisédek? Sále királya, Isten magasságos papja, aki az ellenség legyőzése után, miután legyőzte Ábrahám a háromszáztizennyolc legényével az öt királyt és visszahozta Lótot, visszahozta a családját, akkor jött Melkisédek és kenyeret és bort hozott Ábrahámnak. Mit találunk itt? Ez az első előfordulás a kenyérről és a borról. Mire mutat a kenyér és mire mutat a bor? Most gondolj bele, hogy abban az időben az Úr Jézus keresztje még nem történt meg. Ez még talán ezerötven évvel Krisztus előtt történt. Nem akarok számokat mondani, mert nem tudom, de a lényeg az, hogy már akkor mit mutat ez. Mit hozott? Kenyeret és bort. A kenyér mit jelent? A kenyér jelenti a közösséget, jelenti a vendéglátást, jelenti az ellátást, jelenti a barátságot. Hozott neki bort is. A bor pedig az áldozat. Az áldozat nagyon régi dolog, még a pogány népek is áldozatokat mutattak be, mert áldozatok nélkül nincs bűnbocsánat. Ábrahám is ismerte az áldozatokat, ő is áldozott Istennek, ő is mutatott be állatáldozatokat. Sőt, az első ilyenhol találkozunk? Káin és Ábel történetében, amikor Ábel már mutatott be áldozatot Istennek. Nem zöltségeket, mint Káin, hanem véráldozatot. Hova mutat ez már akkor? Amikor azt mondja valaki, hogy az Ószövetség és az Újszövetség nincs összekötve, nagyon rosszul gondolja. Ezekre az ígéretekre épült mindaz, amit Krisztus keresztje beteljesített, ami nekünk már valóság lett. Ide le van írva, még azelőtt, mielőtt ez megtörtént volna.

Itt találkozunk először a tizeddel is. Három dologgal találkozunk igazából itt Ábrahám történetében, ami először fordul elő. Először fordul elő az a szó, hogy hit. Először fordul elő az a szó, hogy tized. Először fordul elő az, hogy kenyér és bor. Az első előfordulási helyek mindig

nagyon fontosak a Bibliában, és azok mutatnak valahova. Nem véletlenül került oda, ahova került. Már mindezek megtörténtek az ószövetségben.

A Szodoma királya följánlotta Ábrahámnak, hogy amit most visszaszerezte a csatából, azt neked adom. Hagyd nekem az embereket, és vidd a prédát. Erre mit mondott Ábrahám? Nézd meg a szívét, nézd meg a hitét! Itt még nincs leírva, hogy Isten igaznak mondta őt, de Ábrahám már előtte is hitt Istenben. Azt mondta, hogy nem kell nekem, hogy ideadd a prédát, mert van nekem egy Istenem, aki áldást ígért, aki engem megáld. Nem kell a pénz, nem kell a préda, nehogy még azt mondd, hogy te áldottad meg Ábrahámot és nem Isten! Mennyire elkötelezte magát! Mielőtt Isten az ígéretet mondta Ábrahámnak, már hitt az Úrnak, és tulajdonítotték az neki megigazulásul, ő nem csak akkor hitt, hanem már előtte is hitt. Ez a hit folyamatos hit volt. Mert Ábrahám cselekedetei valóban igazolták azt, amiben hitt. Ettől függetlenül nem cselekedetekből igazult meg. Hit által igazult meg és a hite a cselekedeteit mutatta.

A legjobb példája ennek, ami már később történt meg, amikor Isten elkérte az egyetlen egyszülött fiát, aki Sárától született, Ábrahám második fiát. Azt mondta, hogy áldozd meg nekem az oltáron. Ez nagyon megpróbálta Ábrahám hitét. Ábrahám igaz volt Isten előtt, megigazult hit által. Mit látunk itt ennél a képnél? Ábrahám mondta, hogy jól van, Uram, megyek és viszem, vagy fölsóhajtott, hogy miért áldozzam őt föl? Vagy amikor mondta Isten Ábrahámnak, hogy zavard el a szolgáló fiát, zavard el Izmaelt. Ábrahám fölsóhajtott, hogy jaj, Istenem, csak ez a szolgától született fiú is élne előttem! Csak Izmael is élne előttem! De ő nem az ígéret fia volt. Isten elkérte azt, ami Ábrahámnak a legkedvesebb volt. Ez igazán megpróbálta Ábrahám hitét. Azt mondta, hogy rendben, legyen úgy, a fiamat Te adod, ha Te kéred tőlem, akkor föláldozom.

Hadd mondjak el itt most egy nagyon fontos dolgot. Isten soha nem kér emberáldozatot! Soha nem kér az embertől emberáldozatot, de Ábrahám hitt Istennek és mindezt megtette.

Nézzük meg a Zsidó 11-et. Itt egy nagyon fontos dolgot állít a Zsidó 11. a feltámadásról. Ez megint megmutatja Ábrahám hitét. Ábrahám hite nem egy vak hit volt.

Zsidó 11,17–19.

17. Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és az egyszülött fiát vitte áldozatul, ő, aki az ígéreteket kapta,

Furcsa dolog, nem? Néha Isten furcsa dolgokat tesz, vagy nem értjük, hogy miket tesz. Azt mondta, hogy őbenne lesz a mag, utána meg öljem meg, áldozzam fel, de akkor hogyan lesz ebből mag, vagy hogy lesz ez egyáltalán? De Ábrahám nem gondolkozott ezen.

18. Akinek meg volt mondva: Izsákban neveztetik néked a te magod;

Isten elkéri, hogy áldozza föl. Most nézd meg megint Ábrahám hitét, hogy nem egy vak hit.

19. Úgy gondolkozván, hogy Isten a halálból is képes feltámasztani fiát, ezért vissza is kapta őt, mint előképet.

Látjátok, hogy Ábrahám hite egy valódi hit volt. A cselekedetei igazolták a hitét. Ennek jó példának kell lennie számunkra is.

Fölírtam egy-két dolgot, hogy miért hiszünk valakinek, úgy általában. Néhány pontot hadd említsek meg. Ha hiszünk valakinek, az illető milyen emberi kritériumoknak kell, hogy megfeleljen? Mit jelent az, hogy valaki hiteles? Hogyan értelmezhető? A hitelesség fogalma több kontextusban is érthető, de nézzük meg a személyes jellemvonásokat. Most személyről beszélünk. Lehet az kommunikáció, lehet az vezetés. Honnan tudjuk meg azt, hogy valaki hiteles? Általában véve, ha valakit hitelesnek tartunk, az azt jelenti, hogy az illető megbízható, őszinte, valódi. Jézus hiteles volt? Ábrahám hite hiteles volt? Föltehetjük ezt a kérdést. Híhetünk neki? Bizonyítékát adta, hogy a hite összhangban van a cselekedetekkel is? A hitelesség megítélése az szubjektív lehet. Különböző kritériumokon alapulhat. De vannak általános jellemzők, amik meghatározzák valakinek a hitelességét. Ezek a következők:

1. Összhang a szavak és a tettek között. Amikor mi hívők vagyunk és kereszténynek valljuk magunkat, akkor valakit képviselünk. Krisztust képviseljük. Képviseljük ezt a közösséget. Krisztusnak van a látható teste és a láthatatlan teste. Mi vagyunk a látható test és vannak, akik már odaát

vannak és ott örvendeznek. A hiteles emberek cselekedetei összhangban állnak az általuk hirdetett értékekkel és elvekkel. Nem csak jól beszélnek, hanem következetesen cselekszik is azt az állításaik alapján. Amikor csak beszélünk valamiről és nem azt tesszük, korrigálnunk kell ebben magunkat és növekednünk kell ebben.

2. Őszinteség, nyitottság. Őszintén kommunikálnak gondolataikról, érzéseikről, szándékaikról, nem próbálnak meg manipulálni, félrevezetni másokat. Nyitottak saját hibáik és korlátaik elismerésére is. Erre nagyon jó példa Pál apostol, amikor azt mondja, hogy nem hiszem, hogy elértem volna, nem hiszem, hogy tökéletes volnék. Igenis vannak korlátaink, vannak hibáink. Van egy bölcs mondás, hogy az emberek a hibáinkat megbocsátják, a jellemtelenséget nem nagyon.

3. Erkölcsei integritás. Mit értek ez alatt? Erős, belső értékrenddel rendelkeznek, ez irányítja a döntéseiket, a viselkedésüket, még akkor is, ha ez nehéz döntéseket igényel, vagy kockázatokkal jár. Most ennek a fényében nézd meg Ábrahám cselekedeteit és Jézus cselekedeteit. Mit gondolkodnak a többiek rólam, ha én ezt teszem? Akkor inkább hazudok egyet. Most gondolj bele, mennyire lenne hiteles Jézus, ha csak egyetlenegyszer hazudott volna, csak egyetlenegyszer. Így tudjuk hiteltelenné tenni magunkat, amikor hazudunk. A hazugságnak van egy nagy baja. Ahhoz, hogy azt a hazug látszatot fenntartsad, ahhoz még kell hazudni másik ötöt, vagy hatot, vagy tízet, hogy az előző hazugságodat igazold. Előbb-utóbb elfogynak az érvek és úgymint kiderül az igazság. Mi maradt? Az, hogy hiteltelenné válhat valaki nagyon könnyen. Néha kellemetlen az igazság, de el kell mondani, hogy én voltam, én rontottam el, én tévesztettem el, kész. Sajnos ez történt. Ezzel nem jóváhagyom a hibákat, de még mindig sokkal jobb és egyenesebb dolog, mint az, hogy mellébeszélünk.

4. Hitelesség másokkal szemben. Empatikusak, tiszteletteljesek másokkal szemben. Értékelik és elismerik mások nézőpontját és hozzájárulását. Az nem azt jelenti, hogy egyetértünk velük. Sok keresztény testvérünk van, ezt van szerencsém gyakorolni, hogy sokféle egyházból vagyunk együtt. Van egy közös pont, Jézus Krisztus, akiben hiszünk, de sok mindenben nem tudom azt mondani az elhangzott mondataikra, hogy ámen, mert nem. De akkor is, Őt, mint embert, tisztelni kell. Tiszteletben tartjuk a másik álláspontját, ami nem azt jelenti, hogy egyet is értünk vele. Tiszteletben tartjuk az embert. Gondoljunk arra, hogy mi sem itt kezdtük, ahol most vagyunk. Ha velünk így bánnak, ha megsértenek bennünket, elutasítanak bennünket, ha mondjuk így tett volna a későbbi Pál apostollal az Úr, hogy azt mondja, hogy ezek miatt a farizeus nézeteid miatt, hogy megölel a keresztényeket, végeztem veled, most kitekerem a nyakad! Megtehetette volna Jézus? Megtehetette volna, de elhívta! Majd Isten fel fogja őt építeni. Tehát a hitelesség másokkal szemben.

5. Fejlődés és önreflexió. Nyitottak a tanulásra és az önmagukon való dolgozásra, hogy növekedjenek és a saját gyengeségeik, vagy erősségeik elismerésére. Nem vagyunk mindenben jók, van, amiben gyengébbek vagyunk és Isten azért adott egy gyülekezetet, azért osztotta szét az ajándékokat, mert van olyan dolog, amiben a másik jobb. Ennek teret kell adni. Hálát adunk Istennek! Attól nem vagy kisebb értékű. Azzal kell gazdálkodnunk, amink van, azt kell használnunk, amink van. Nem azzal, amink nincs.

6. Nem próbálnak meg másoknak megfelelni, vagy elvárásoknak eleget tenni azáltal, hogy eltérnek az elköteleződöttségüktől és saját egyéni értékeikhez nem ragaszkodnak. A másoknak való megfelelés megint egy olyan dolog, amit nézd meg Jézusnál, nem akart megfelelni a farizeusoknak. Egyáltalán nem akart megfelelni! Ő mondta azt, amit az Atyától hallott. Ő tette azt, amit tennie kellett! Legyen ebben Jézus a példánk!

7. Megbízhatóság. Ígéreteiket betartják, számíthatunk rájuk, hogy elvégzik, amit mondtak.

Ha úgy összegeznénk az egészet, egy hiteles személy, vagy egy forrás hitelessége azon alapul, hogy mások mennyire látják őket következetesnek, megbízhatónak, vagy valódinak, az egy dolog, de az egyéni hitelesség nem csak abban rejlik, hogy mit mond, hanem abban is, hogy hogyan él és hogyan cselekszik. Ez mutatja meg a hitét. Ez mutatja meg a hitünket.

Ha összegezzük az egészet, akkor a keresztény hitünk, a Jézus Krisztusban való hitünk jóval túlmutat a vak hiten. A hitünknek igenis megvannak a bizonyítékai. Ábrahám hitének is megvoltak a bizonyítékai és az cselekedetekkel is párosult. Ezentúl nem kell arról beszélnünk, hogy mekkora a

mi hitünk, úgyis megmutatja a cselekedetünk, de arról, hogy kiben hiszünk, arról igenis beszélünk kell. Éppen ezért, ha nem aszerint cselekszünk, nem azokat az értékeket valljuk, - most a Római levél lett volna a következő, amit még órákon keresztül lehetne boncolgatni -, hogy azok a fiak, akik az Ábrahám hitéből valók, nem azok a fiak, akik a törvény alatt vannak, hanem Isten fiai, akik Ábrahám hitéből valók. A Római levélben ezek le vannak írva! Éppen ezért a mi hitünk egy valós, egy valódi személyben van, egy olyan személyben, aki képes arra, hogy üdvösséget adjon nekünk, aki ezt már megtette. Akit azért küldött az Atya, hogy bennünket megszabadítson a bűn hatalma alól, legyőzte a sátánt és nekünk jövőnk van. Mindegy, hogy hány éves vagy, kilencven, vagy százéves. Egyrészt van egy földi múltad, de igazából egy örök jövőnk van. Azt mondja az Írás, hogy hű az, aki az ígéretet tette. A mi hitünk alapja Ő, Jézus Krisztus. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik

AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.
Köszönöm, Úr Jézus, az örök életet! Ámen.**

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: romhirado@gmail.com